

Pölyisinä, tyhjin silmin,
taipuneina kaareviksi
katsovat minua hyllyt,
taakkaa kaipaavat teosten,
vapaus vaikka juuri koitti
päästä vuosikymmenien.

Tyhjinä myös ammottavat
nuo valkoiset seinäpinnat,
jotka ennen ryijy peitti,
matkamuistoni koristi.

Kun luon viime silmäyksen
ovensuusta kammiooni
"tunnen oudoksi oloni,
vereni väriseväksi".

Jää hyvästi kammioni,
päivieni painostaja,
kiusaaja uneni yössä,
syntypaikka riemukkaiden
tieteellisten oivallusten.

Minä lähden, saapuu toinen,
täyttää hyllyt kirjoillansa,
kaunistelee kansioilla,
ehkä seinäsi somasti
koristaa kuvilla kerran,
tutkii tieteensä saloja
tuolihisi painuneena,
ajatuksien ajossa.

Tämä on työurani loppu,
päättös pitkän uurastuksen.
Nyt on virkavuodet täynnä,
elämässä uusi vaihe
tehdä mit en ennen voinut,
vaikka polku huomispäivän
outo on ja tuntematon,
vaikka kaiho entisestä
elämästä viipyy vielä
sydämessä, sielussani.

Kasvoissa koreus elämän,

Vapauden hinta

Kirjoittanut Paavo Turakainen

mielessä tuhannet muistot,
päällimmäisinä valoisat,
vapautta tunnen suurta,
sisäistä ja ulkonaista.
Sitä kaipasin alati,
odotin koko ikäni.

Mikä oli vapauden hinta ?

Ilmaiseksi ei se tullut:
Elämä on ihmeellistä;
minkä otti, sen palautti
mulle kukkuramitalla.
Niinpä jäin velalliseksi.

Se oli vapauden hinta.

Eläkkeellelähtötunnelmissa kesällä 2005